

Katechetický **VĚSTNÍK**

č. 9 **Školní rok 2001/2002 – květen**

Drazí,

ve mši svaté se zpřítomňuje Smlouva nová a věčná, ta, která byla uzavřena na kříži. Kdo jsou partnery této Smlouvy? Pán Ježíš stojí uprostřed, je zároveň Bůh i člověk. Kdo tedy smlouvu stvrzuje? Ze strany Boží je to nepochybně nebeský Otec. Ten Krista, který se stal poslušným až k smrti, „povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže... každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán“ (*Fil 2,10-11*). Ze strany Boží tedy ta oběť byla přijata. A ze strany lidstva? Vykoupené lidstvo je na Kalvárii zastoupeno prvotinou církve, a tou je Panna Maria. Ona se dokonale ztotožňuje se svým Synem. Jeho oběť se stává její obětí. A k ní se přidává svatý Jan, kterého tam dostává za syna. Tím kalvarská oběť není jen obětí hlavy církve, ale i jejího těla. A protože tato jediná, neopakovatelná oběť se po seslání Ducha Svatého znovu a znovu při slavení eucharistie zpřítomňuje, toto Kristovo mystické tělo stále roste. Generace po generaci vstupuje do velikonočního tajemství a zapojuje svůj vlastní život, svou vlastní lásku, své vlastní oběti do kříže Kristova. „Teď sice pro vás trpím,“ píše svatý Pavel, „ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap“ (*Kol 1,24*).

Tak se novozákonní oběť stává obětí celého Krista, hlavy i těla – celé církve. Ta byla na Kalvárii zastoupena Pannou Marií, dnes do ní vstupujeme při slavení eucharistie i my. A co máme dělat? Snad nejpřesnější a zároveň nejhlubší odpověď na tuto otázku zní: to, co pod křížem dělala Panna Maria. Sjednocovat se s Pánem Ježíšem, který se vydává, klást celý náš život s celou naší láskou na oltář s ním. Přesně tak, jak to udělala Panna Maria na Kalvárii a jak to zřejmě dělala i později, když byla přítomna na lámání Chleba, kterému předsedal apoštol Jan. Není květen, její měsíc, v němž slavíme i seslání Ducha Svatého, vhodnou příležitostí, abychom se v tom podle jejího příkladu den po dni zdokonalovali? Kéž nám to ona sama vyprosí, kéž nás v tomto svém měsíci provází svou přímlovou. Za to se modlí a k tomu žehná

Váš + Jaroslav Škarvada

VZDĚLÁVÁME SE

Modlitba Ježíšova

Na konci vyznání víry se přidává slovo „Amen“, vyjadřující, že nejde jen o výčet pravd, ale také o modlitbu. V této souvislosti se ještě zamyslíme nad modlitbou Ježíšovou, a pak i církve.

Učil se Ježíš modlit? Ježíš se učil všemu dobrému, učil se tedy i modlit. Jeho ochránce Josef byl „spravedlivý“, a to znamená mimo jiné i „modlící se“. Rovněž Maria se modlila slovy žalmů a nebo Samuelovy matky Anny: například Anna (*1 Sam 2,1-11*) říká: „Mé srdce jásotem oslavuje

Obsah čísla 9/2001-02

Téma:

Ježíšova modlitbaVzděláváme se:Ježíšova modlitba
(J. Kaňa)

- Inspirace pro katechezi:
Ježíšova modlitba
(H. Baránková)

- Test znalostí:
Modlitba

- Příběhy o cestě k Bohu
Paul Claudel

- Pedagogické okénko:
Práce s Písmem

Přílohy:

- Kartičky pro chytré hlavičky:
SZ: Nabuchodonozor,
Kýros
NZ: Gamaliel,
Akvila a Priscilla
- Luštěnky a prac. listy:
– Náš den a modlitba
– Velikonoční doba
– Jan Nepomucký
- Pro mše s dětmi:
9. až 13. neděle
v mezidobí ... (A)

Hospodina...“ a Maria (*Lk 1,46-55*): „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli...“. Ježíšovi rodiče se tedy modlili. V životě Izraele, a to platilo i v době Ježíšova dětství, byla modlitba považována za důležitý kontakt s Bohem.

Významná byla především modlitba před jídlem – díkyčinění. Izraelita nevzal sousto bez poděkování Bohu. Jídlo bylo považováno jednoznačně za dar od Boha. A Bůh si nechával obětovat desátky z nejlepší úrody jen proto, aby dal najevo, že jen v jeho rukou je život člověka, ne v rukou země a úrody, ani snad v rozmaru počasí. Nebyla situace, byť sebetěžší, ve které by se pravověrný žid nemodlil.

Modlitba se také stala jakýmsi „orlojem“ každého dne, členila jeho průběh. Ale jejím hlavním místem přes den bylo společné jídlo. Ježíš jako chlapec se učil za každé přijaté a prožité dobro bezprostředně děkovat Bohu. Děkoval takto i za dary před nasycením zástupů. Ukázal, že v díkyčinění spočívá velká Boží síla, rozmnožující i to málo, co člověk má a co může Bohu nabídnout. Po nasycení se Ježíš celou noc modlil zase o samotě a nad ránem se ukázaly účinky jeho modlitby. Jde po rozbourěném jezeře ke svým apoštolům. Je modlitbou „nadnášen“, takže na rozdíl od tonoucího Petra nepodlehne prudkému větru a divoké vodě. Ukazuje, že modlitba dává člověku „křídla“, s nimiž dokáže vytáhnout z ohrožení druhého.

Další modlitbou malého Izraelity Ježíše byla připomínka velkých divů Božích v minulosti, vyjadřující současně přítomnou moc Boží. Zvláštní příležitosti k připomínce Božích činů v modlitbě byly pouti, kdy se modlící Izraelita dotýkal míst svědčících o konkrétní Boží lásce, byl přímo „vtažen“ do této konkrétní Boží lásky. Proto také malý chlapec Ježíš, když jej ztraceného najdou rodiče v chrámě, odpovídá, že je celý ponořený „v tom“, co je jeho Otce.

Dalším důležitým krokem k dobré a správné modlitbě bylo naučit se jí od „učitele“. Ježíš učil své učedníky modlitbě, stejně jako tomu učil své učedníky i Jan Křtitel. Ježíš i Jan jsou osobnosti modlitby, i když Ježíš jinak. Společná naučená modlitba pak byla výrazem i lidské pospolitosti a společné sounáležitosti s Bohem.

Důležité je připomenout si aspoň stručně význam modlitby „Otče náš“. Té však Ježíš učí zejména „malé a nepatrné“ (*viz Mt 11,25*). Věřící proto nesmějí zapomenout, že správně se tuto modlitbu naučí modlit jen malí a nepatrní. Nikdy ne chytří a učené. Jen nepatrní jsou skutečně schopni „vidět“ a potkat Boha, ti, kteří jsou si vědomi svého hříchu.

Se staršími dětmi si lze připomenout ještě jednu souvislost s Ježíšovou modlitbou, totiž Ježíšovu úzkost v Getsemane, kdy budí své tři spící učedníky a prosí je o pomoc aspoň bděním (*Lk 22,45*). Jako by se obrátila naruby událost na lodi na rozbourěném jezeře, kdy je spící Ježíš rovněž buzen ustrašenými učedníky (*Lk 8,23-24*). Tady prosí ale Bůh o pomoc člověka. Co asi Ježíši proběhlo hlavou v tom okamžiku? Není i tato událost součástí Ježíšova ponížení, kdy on – Bůh musí hledat pomoc u lidí?

Na kříži se Ježíš modlí Božím slovem. „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil...“ jsou slova žalmu (22,2), podobně „Otče, do tvých rukou...“ (*Ž 31,6*) je rovněž modlitbou. A slova „dokonáno

jest“, pronesená Bohem při stvoření světa, zde připomínají nejen Nikodémovi začátek nového stvoření.

Takže Ježíš se již od malička učil dennímu modlitebnímu životu, učil se děkovat, putovával na posvátná místa, aby prožíval Boží působení v dějinách spásy a slavil posvátné dny, které s nimi souvisely. K tomu oslovující učitelé – to je základ Ježíšova učení se modlitbě. Modlitba mu byla skutečným „chlebem vezdejším“.

Připravuje P. Jiří Kaňa

INSPIRACE PRO KATECHEZI

K tématu: Modlitba Ježíšova

Pomůcky: Pro každé dítě list papíru s židovskými modlitbami a list papíru s biblickými citáty (vhodné jsou věty z žalmů, apoštolských listů...).

Uvedení do tématu: Nakreslíme na tabuli grafické znázornění jednoho dne: dlouhou čáru rozdělíme na jednotlivé dílky a dopíšeme hodiny. Děti mohou jednotlivě přistupovat k tabuli a barevně označit do nákresu dobu, kdy se modlí. Přitom s nimi mluvíme o tom, při jaké příležitosti se modlí – zřejmě ráno, před jídlem, večer... – kdy ještě? Pravděpodobně objevíme určité „nahromadění“ modliteb ráno nebo večer a „prázdný“ prostor během dne.

Hlavní téma: Rozdáme žákům dvě kartičky – na jedné budou napsány židovské modlitby (berakot), na druhé příležitosti, při kterých židé tyto modlitby vyslovovali. Modlitby si společně přečteme – úkolem dětí bude uhodnout, kdo se tyto modlitby modlil.

Jakmile najdeme správnou odpověď, pokoušíme se přiřadit jednotlivé modlitby k situacím, ve kterých byly pronášeny. Vysvětlíme dětem, že Ježíš vyrůstal jako věřící žid a tento způsob modlitby byl i jeho modlitbou. Celý den židů byl protkáán modlitbou a běžné události a úkony všedního dne jim stále znovu připomínaly Boha.

Dynamika: Zadáme dětem práci ve skupinkách. Vzájemně si pomáhají, aby každý sepsal co nejvíce každodenních maličkostí, které se stále znovu opakují (např. zaklapnutí budíku, vstávání, čištění zubů, česání, zamykání dveří – takto až do večerního usnutí), případně si každý může napsat i nějaké zajímavé místo, kolem kterého denně chodí do školy (ve škole zvonění, usednutí do lavice).

Z celého seznamu si pak každý samostatně vybere tři události, ke kterým by mohl napsat kratičkou modlitbu. Pro inspiraci můžeme dětem tlumočit vyprávění kněze, který si takové „záchytné body“ vytvořil v době své základní vojenské služby. Když ráno zatroubili nástup, nebyl samozřejmě čas věnovat se výhradně modlitbě. Ale on si ke každé části uniformy přiřadil krátkou větičku – modlitbu, citát z Písma – a když se ráno rychle oblékal, opakoval si vždy tato slova a celé jeho oblékání se stalo modlitbou.

Je-li to pro děti příliš obtížné, může jim katecheta pomoci návrhem vhodných biblických citátů, nebo návodnými otázkami: Co bych si mohl připomenout při ranním umytí obličeje? Kdo by uměl říci kratičké poděkování za to, že jsem byl pokřtěn?

Závěr: Při závěrečné modlitbě může každé dítě říci denní situaci, ke které si vytvořilo modlitbu, a tuto větu se pomodlit. Je vhodné se k tomuto tématu opakovaně vracet a mluvit s dětmi o tom, jak je pro ně těžké (nebo snadné?) si takto připomínat Boží přítomnost během dne.

Úkol do příští hodiny: Všimnout si při mši svaté, ve kterém místě říká kněz podobná slova, jakými začínají židovské modlitby. (*Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa, z tvé štědrosti jsme přijali chléb...*)

Židovské berakot v každodenním životě (srov. Dr. František Kunetka: *Židovské kořeny křesťanské anafory*, Vydavatelství Univerzity Palackého, 1994.)

„Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, králi světa, jehož silou a mocí je naplněn svět.“	<i>Při spatření blesku.</i>
„Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, králi světa, který je na počátku stvořil.“	<i>Při spatření hor, pahorků, řek.</i>
„Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, králi světa, který je pamětliv smlouvy, je věrný své smlouvě a splní své slovo.“	<i>Při spatření duhy.</i>
„Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, králi světa, který dopřává, že nic nepostrádáme v jeho světě a stvořil v něm krásné tvory a dobré stromy, aby se jimi synové lidští potěšili.“	<i>Při spatření kvetoucích stromů.</i>
„Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, králi světa, který oživuje mrtvé.“	<i>Při spatření přítele, kterého jsme celý rok neviděli.</i>
„Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, králi světa, který slepé činí vidoucími.“	<i>Ráno při otevření očí.</i>
„Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, králi světa, který pozdvihuje sehnuté.“	<i>Při postavení se z lůžka.</i>
„Požehnaný jsi, Hospodine, náš Bože, králi světa, který řídí kroky člověka.“	<i>Při chůzi.</i>

Připravila H. Baránková, Metylovice

K liturgickému období a k přílohám

☒ **Náš den a modlitba.** Tato „luštěnka“ by neměla sloužit k pouhému vyřešení tajenky, ale jako pracovní list k hlubšímu zamyšlení o Ježíšově a naší modlitbě. Výchova k modlitbě je, jak víme, jednou ze základních součástí každé katecheze.

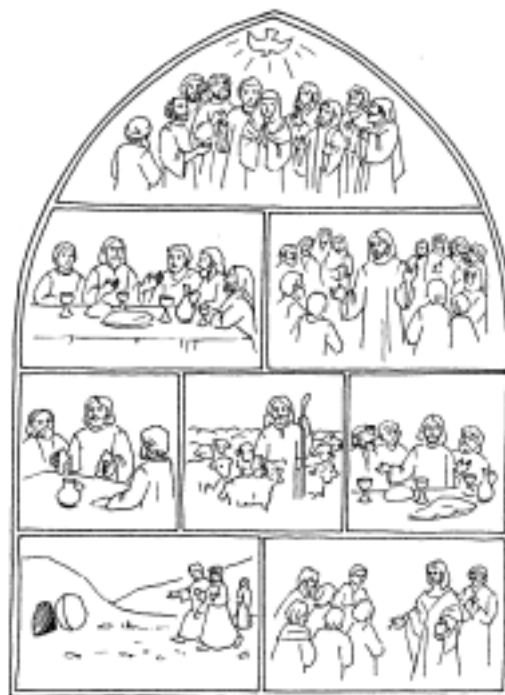
Každý, kdo chce dělat něco pořádně, musí tomu věnovat určitý čas. To platí o studiu, sportu, umění, a také o modlitbě. Modlit se znamená věnovat svůj čas Bohu, vzpomenout si na něho, otevřít mu srdce, být s ním – pravidelně, každý den. Náš nový biskup Karel Herbst řekl nedávno o modlitbě: „Buďto Ježíše Krista k životu potřebuješ, nebo ne. Když ho potřebuješ, obracíš se k němu od rána do večera. To není otázka nějakých formálních modliteb, ale osobní touhy opřít se v lidském zoufalství a bezradnosti o něco pevného. Ježíš je pro mne jediný pevný bod ve vesmíru“ (*Časopis AD, duben 2002, str. 4*).

K modlitbě máme tisíce příležitostí každý den, jen být vnímaví. Prohlédneme si obrázky na pracovním listu a pohovoříme si nejdříve o tom, co všechno vidíme vnějším pohledem. Pak se na ně podíváme pohledem „vnitřním“ – co kdo prožívá, co očekává, co mu chybí, z čeho má radost... Na závěr vyzveme žáky, aby se pokusili napsat krátké modlitby pro různé situace a chvíle dne. Mohou pracovat individuálně nebo v malých skupinkách. (*Vhodné pro žáky od 5. třídy výše.*)

☒ **Panna Maria.** V květnu se jako obvykle zaměřujeme v katechezi nějakým způsobem na Pannu Marii a mariánskou úctu. Nebudu „nosit dříví do lesa“ a dovolím si zde odkázat na projekt Papežského misijního díla dětí Most II, který je bohatou studnicí nápadů a návrhů aktivit, a to nejen na měsíc květen.

☑ **Velikonoční doba.** Tento list by měl napomoci k překonání představy, že Velikonoce – to je pouze Velikonoční pondělí, v lepším případě jeden víkend. Nakreslené okno s evangelními výjevy jednotlivých nedělí (slavnost Nanebevstoupení Páně na obrázku z praktických důvodů nahradila nedělí sedmou) nám dává ucelený přehled o době velikonoční až do slavnosti Seslání Ducha Svatého. Žáci mohou s listem pracovat nejenom v jedné hodině, ale vracet se k němu krátce každý týden vyhledáním příslušného úryvku evangelia, připomenutím jeho obsahu, významu pro nás, příp. vybarvením dané části okna.

Ke každé neděli mohou vybrat z Písma jednu charakteristickou větu a zapsat si ji. Například: 1. Viděli a uvěřili. 2. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili. 3. Poznali ho podle lámání chleba. 4. Následují ho, protože znají jeho hlas. 5. Já jsem cesta, pravda a život. 6. Otec vám pošle Ducha pravdy. 7. Já jsem s vámi až do konce světa. 8. Byli naplněni Duchem Svatým.

MaS

PŘÍBĚHY O CESTĚ K BOHU

❖ Paul Claudel

Paul Claudel (čti klódel) je jedním z největších francouzských básníků moderní doby. Narodil se koncem 19. století, zemřel v roce 1955. Svoji bolestnou konverzi sám popsal.

Pocházel z rodiny, která byla nábožensky lhostejná. Když se Claudelovi přestěhovali do Paříže, odcizili se víře úplně. Paul byl sice jako dítě u prvního svatého přijímání, ale bylo to i jeho přijímání poslední. Žil v době velkého rozkvětu naturalistické literatury a přírodních věd. Zdálo se, že svět je pouhým řetězcem příčin a účinků, že věda je všemocná a náboženství věcí překonanou.

Claudel, který měl již v 18 letech literární sklony, zašel jednou o vánocích do chrámu Notre Dame v Paříži, aby se podíval na náboženské obřady. Chtěl v nich totiž najít inspiraci a látku pro své případné literární tvoření. Katolické náboženství se mu zdálo směsí nesmyslů, kněží a věřící v něm vzbuzovali odpor, který přecházel až do nenávisti. Při zpěvu Magnificat se stala však zvláštní věc, o které sám píše: „Stál jsem u druhého pilíře při vchodu na kůr. A vtom se stalo to, co ovládá celý můj život. V jediném okamžiku jsem byl zasažen do srdce a věřil jsem. Věřil jsem s takovou silou oddanosti, s takovým povznesením celé své bytosti, s takovým přesvědčením a jistotou, že všechna pozdější rozumování, všechny hazardnosti pohnutého života nemohly podvrátit moji víru, ba dokonce ani se jí dotknout.“

Další Claudelova cesta víry nebyla však tak jednoduchá jako v okamžiku obrácení. Následovala ještě léta bolestného třibení. „Mladí lidé, kteří lehce opouštějí víru, nevědí, co to stojí znovu ji získat a jakým utrpením se za ni platí,“ napsal později. V jeho tápání mu nakonec nejvíce pomohla Bible, kterou dala jeho sestře nějaká protestantská kamarádka z Německa. Dříve znal Claudel Ježíšův život jen z díla spisovatele Renana, jehož tvrzení o Ježíšovi však byla nepravdivá. Nyní se mu otevřel nový svět, v němž poznával Ježíšovu laskavou tvář a jeho božství.

Ještě zbýval jeden těžký úkol: přiznat se ke své víře příbuzným. Claudel říká, že nejsilnější cit, který mu zabraňoval ve zveřejnění jeho postojů, byly lidské ohledy. „Myšlenka oznámit všem své obrácení, říci rodičům, že chci v pátek dodržovat půst, prohlásit se za jednoho z těch tolik vysmívaných katolíků mi vyrážela na čele studený pot.“

V pomalém zrání pomáhaly Claudelovi také knihy. Nejvíce však, jak se sám vyjádřil, ho učila „velká kniha“ – církev. Každou neděli totiž chodil do Notre Dame, a ve všední dny tak často, jak

jen mohl. Chtěl se co nejvíce dozvědět o svém náboženství a hltal ho plnými doušky. Závídl křesťanům, kteří přistupovali ke sv. přijímání. On se však dlouho neodvážil. Touha po Bohu byla však stále silnější. Nakonec jednou – opět o vánocích – přistoupil ke svaté zpovědi a sv. přijímání.

Paul Claudel je znám nejen jako významný básník a dramatik, ale také jako diplomat. V letech 1901 – 1911 byl francouzským konzulem v Praze. Setkával se zde s mnoha českými umělci a spisovateli a stal se velkým obdivovatelem české gotiky a baroka.

Podle knihy Š. Senčika, SJ: O tých, čo hladali a našli Boha. Dobrá kniha 1993.

Otázky pro katechezi:

První svaté přijímání bylo i posledním. Co si o tom myslíte? Proč se to stává i u nás?

Claudel popisuje své hledání plné víry jako bolestný proces. Znáte někoho ze svého okolí, kdo něčím podobným prochází? Můžeme těmto lidem nějak pomoci?

Bible byla pro Claudela velkou pomocí. Jak často bereme do ruky Bibli, zvláště Nový zákon, my?

TEST ZNALOSTÍ: MODLITBA

1. Starozákonní zpěvy, které patří k nejkrásnějším modlitbám, se nazývají

- a) žalmy
- b) vigilie
- c) procesí

2. Židovská modlitebna se už v době Ježíšově nazývala

- a) purifikatorium
- b) synagoga
- c) sokolovna

3. Ježíš naučil své učedníky modlitbu

- a) Věřím v Boha
- b) Zdravas, Maria
- c) Otče náš

4. Ježíš učil své učedníky, aby se modlili především

- a) na ulicích a v synagogách
- b) ve skrytosti
- c) v jeruzalémském chrámu

5. Aby Ježíš ukázal, že je třeba stále se modlit a neochabovat, vyprávěl podobenství

- a) o hřivnách
- b) o soudci a vdově
- c) o zlých vinařích

6. Slova „Otče, ne má, ale tvá vůle se staň“ se Ježíš modlil

- a) před svým křtem u Jordánu
- b) před rozmnožením chlebů
- c) před svým utrpením v Getsemanech

7. Mariin chvalozpěv nazýváme jedním slovem

- a) Magnificat
- b) Fiat
- c) Růženec

8. Kdo se modlil: „Pane, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé...“?

- a) farizeus
- b) celník
- c) Marie Magdaléna

9. Co je to „novéna“?

- a) modlitba za nová povolání
- b) devítidenní modlitba
- c) každá nová modlitba, kterou se věřící teprve učí

10. „Denní modlitba církve“, která sestává z hymnů, žalmů, úryvků Písma a přímluv, se nazývá jedním slovem

- a) receptář
- b) breviář
- c) ordinář

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

☀ Správné řešení testu: 1a, 2b, 3c, 4b, 5b, 6c, 7a, 8a, 9b, 10b.

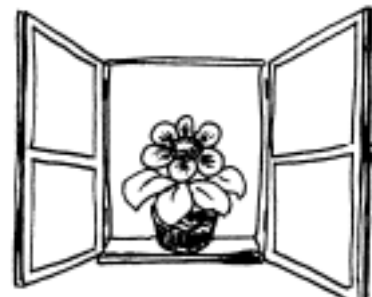
☀ Náš den a modlitba: *PANE, NAUČ NÁS MODLIT SE.*

PEDAGOGICKÉ OKÉNKO

Práce s Písmem svatým

Kdesi jsem četl, že „česká babička znala Písmo lépe než leckterý římský kanovník.“ Nevím, zda to přece jen není nadnesené, nicméně se toto rčení spolu s větou „Co Čech, to muzikant“ stalo už dávnou neplaticí legendou. Spíše máme problémy s tím, že Písmo se nečte. Věřící se spokojí s tím, co slyší v kostele při bohoslužbě, a když se vyučuje, tak se vyučuje katechismus. To je bohužel smutná pravda: Písmo bylo po dlouhé roky v katolické církvi zatlačeno do pozadí.

Druhý vatikánský koncil však kladně ohodnotil postavení Božího slova v protestantských církvích a vyzdvihl jeho význam v katolické liturgii a nauce vůbec. Měli bychom proto dávat dobrý pozor, aby byl biblický text i v centru katecheze.

Během hodin náboženství by se měly děti s Bibli seznámit. Nejen po té vnější stránce, jak „vypadá“, ale měly by se sít i se strukturou, vyhledáváním apod. To se týká především starších ročníků. Může se totiž klidně stát, že si dítě vůbec neuvedomí souvislost mezi biblickými úryvky v učebnici náboženství a v samotné Bibli. Je dobré, když mají děti v učebnicích před sebou srozumitelný text, rozdělený třeba do jednotlivých rolí, upravený a vysvětlený, nicméně je třeba udělat most mezi ním a původním biblickým úryvkem.

U nás máme trochu problémy s oficiálním překladem Písma. Pro první seznámení hlavně nejmladších dětí se hodí nějaká zjednodušená úprava s ilustracemi (např. *Bůh mluví ke svým dětem* nebo tzv. „Jugoslávská“ *Ilustrovaná Bible pro mládež*). Musíme si však uvědomit, že nejde o původní text, ale o výtah nejznámějších příběhů, který navíc nerespektuje používanou strukturu knih, kapitol a veršů. Kompletní text obsahuje jen tzv. *ekumenický překlad*. Má však jistá úskalí. Jednak to není nejvhodnější a nejpresnější překlad, jednak je tento text odlišný od toho, co děti slyší v kostele při liturgii. Ideální by bylo používat tzv. *liturgický překlad*, který zase bohužel není kompletní, k dispozici je jen Nový zákon (buď žlutá verze – „cihla“, nebo novější „červené“ vydání Karmelitánského nakladatelství). Tento překlad má velkou výhodu v tom, že je opatřen poznámkami. To může ulehčit orientaci jednak katechetovi, zároveň jsou starší děti postupně uváděny do „studia Písma“. Samozřejmě existují i jiné překlady (kralický, Hejčlův, Petruš, atd.). Ale nedoporučoval bych moc experimentovat: děti mívají dobrou paměť a mohly by se s vámi pustit do hádky, že tam patří jiné slovo, protože to tak znají z kostela ☺.

A ještě několik praktických poznámek, jak pracovat s biblickým textem při katechezi (podle J. Šeliny):

1. *Vzbuzení zájmu o text* – cílem je přitáhnout pozornost dětí

- začít s vyprávěním příběhu a nechat děti, ať ho dokončí
- u známějšího příběhu napsat na tabuli klíčová slova a děti musí uhodnout, o jaký text jde
- připravit text, kde některá slova ve větách chybí a jsou dole pod čarou – děti je mají správně doplnit
- začít otázkou týkající se osoby, události nebo slov textu
- dát dětem k dispozici text „rozstříhaný“ na jednotlivé věty, aby ho rekonstruovaly do původní podoby

2. *Přijetí textu* – cílem je uvědomit si odlišnosti Božího slova od běžného lidského vyprávění

- používat „reprezentační“ vydání Písma: u pěkně vypadající knihy si děti lépe uvědomí důležitost obsahu
- zahrát si na „středověké písaře“ – vytvořit stránku Písma tak, jak se přepisovala v klášteře: krasopisně přepsat krátký úryvek a ozdobit ho ilustracemi
- ztišení před čtením z Písma
- napodobit liturgický způsob: lektor čte „od ambo“ včetně „*Slyšeli jsme slovo Boží*“, ostatní poslouchají a odpovídají „Bohu díky“
- v klidnější skupině lze podbarvit hudbou

3. *Rozbor textu* – cílem je osvojit si stěžejní body

- rozebrat osoby, jednání, slova...
- prohloubit hlavní téma
- zaznamenat písemně strukturu textu a hlavní výroky
- srovnat evangelní úryvek u synoptiků

4. *Prožití textu* – cílem je aktualizovat biblické události a přijmout je jako výzvu pro současného člověka

- vytvoření vhodné atmosféry
- převyprávění textu
- přenesení příběhu do současnosti
- dramatické nebo pantomimické vyjádření
- vyprávění vlastní zkušenosti, ve které se odráží biblický text
- zahrnout biblickou událost do modlitby

Připravuje P. Mgr Petr Šíkula

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

☺ „Popeleční středou začíná doba pozdní.“

☺ „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Zlatého.“

☺ „Tělocvik d'ábla přemáhá.“ (Místo: Tělo, svět, d'ábla přemáhám.)

farnost Nová Paka

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 05-4323 5030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.bрно@biskupstvi.cz

www.biskupstvi.cz/kc

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Redakce: Mgr. Marie Špačková. Ilustrace: Iva Fukalová.

Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

Objednávky a změny adres hlaste svému Diecéznímu katechetickému centru
(podle příslušnosti k diecézi).

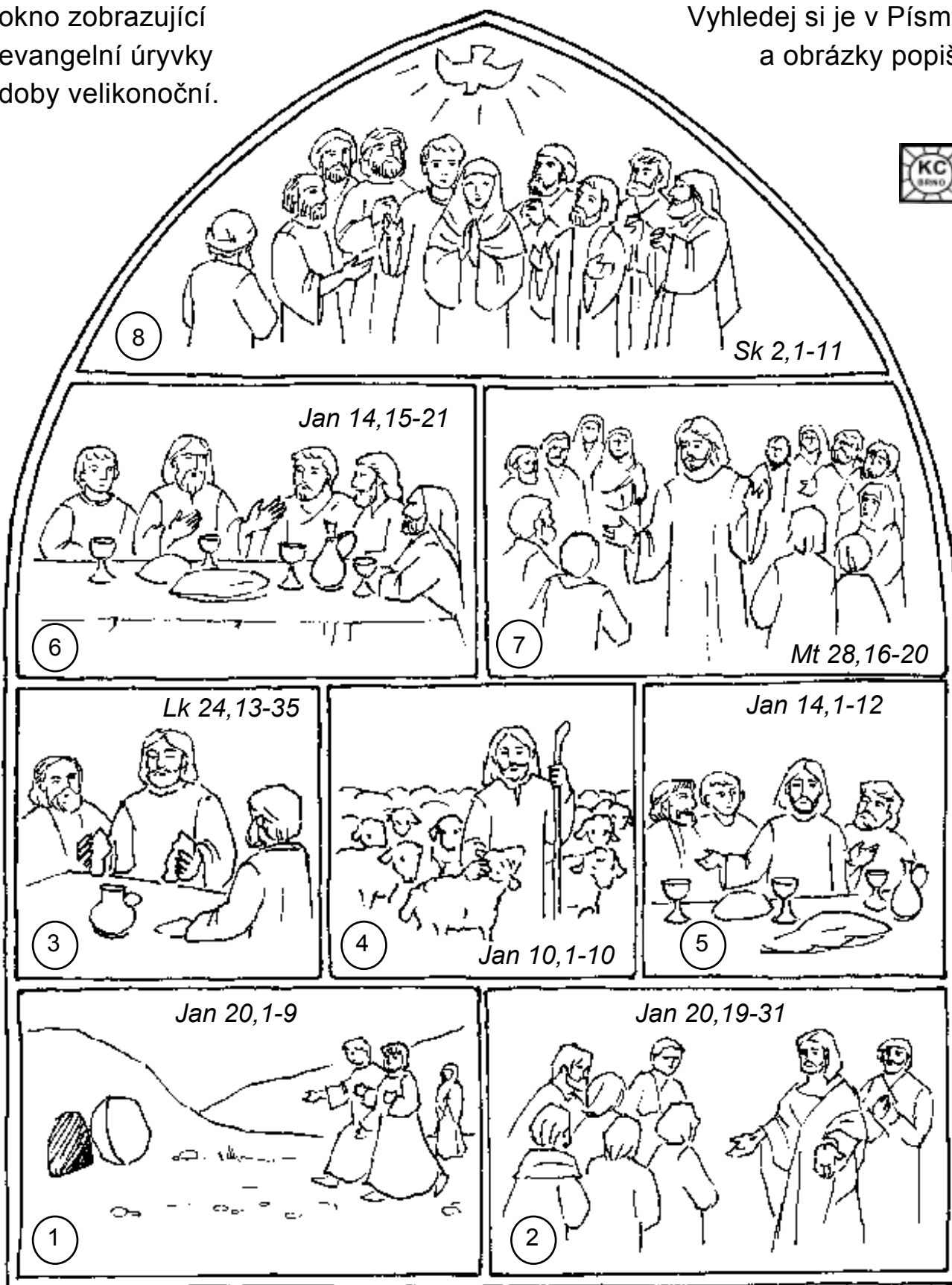
Vychází 9× do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 8. 4. 2002.

VELIKONOČNÍ DOBA

Někteří lidé si myslí, že velikonoce trvají nanejvýš tři dny. To však není pravda. Velikonoční doba totiž trvá 50 dní – až do slavnosti Seslání Ducha Svatého. Máme před sebou

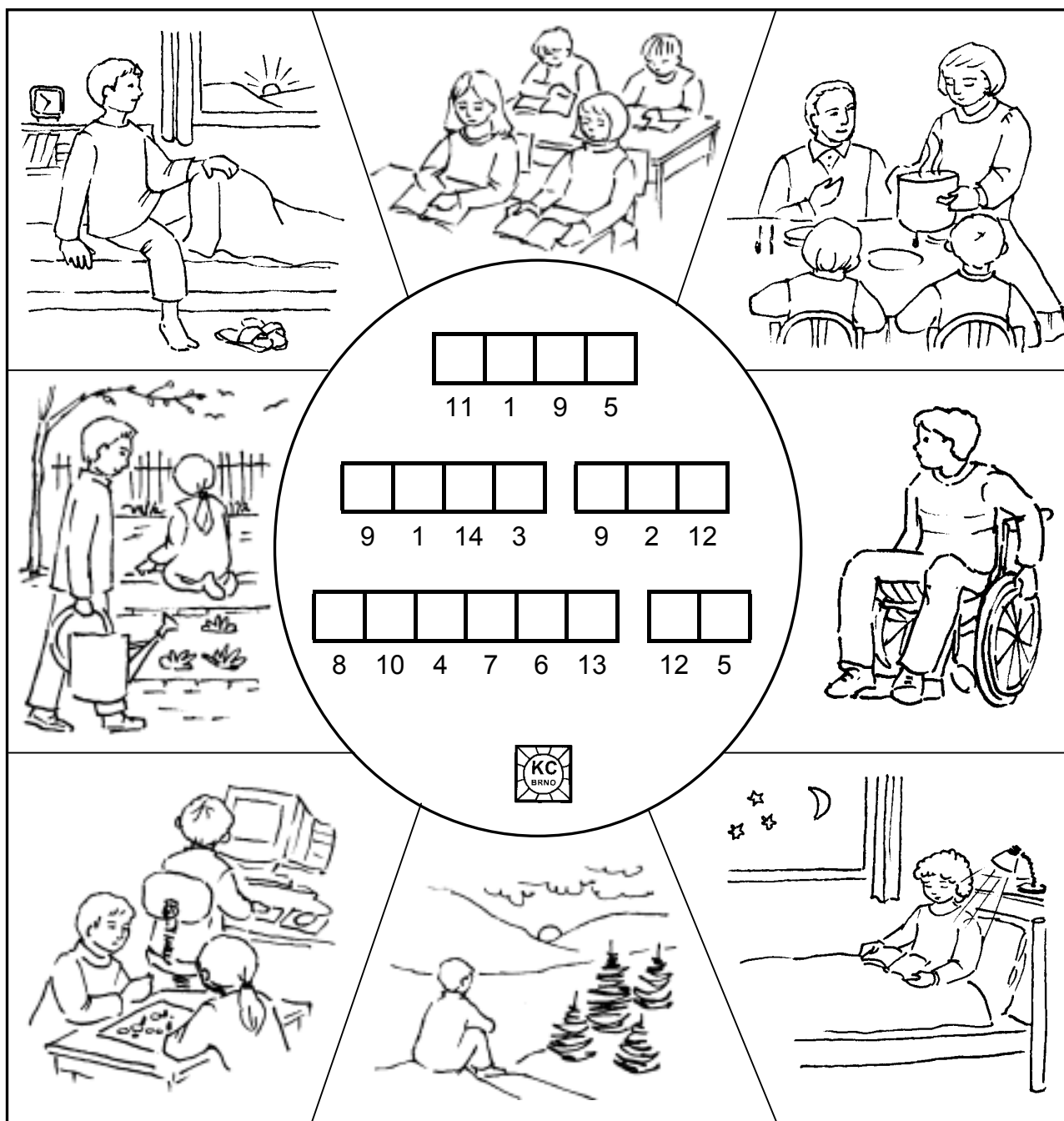
okno zobrazující
evangelní úryvky
doby velikonoční.

Vyhledej si je v Písmu
a obrázky popiš.

NÁŠ DEN A MODLITBA

Jednou se učedníci obrátili na Ježíše s prosbou. Vyluštíte ji pomocí klíče uvedeného dole. Je to i naše prosba. V jednotlivých obrázcích jsou zachyceny různé okamžiky dne a situace, kdy se můžeme s Bohem spojit modlitbou chvály, díky či prosby, ať už nahlas, nebo jen v duchu. Zkuste se nad obrázky zamyslet a formulovat modlitby.

1 = A	2 = Á	3 = Č	4 = D	5 = E	6 = I	7 = L
8 = M	9 = N	10 = O	11 = P	12 = S	13 = T	14 = U

JAN NEPOMUCKÝ

			
Narodil se kolem roku 1345 v Pomuku, blízko kláštera cisterciáků na Zelené Hoře. Tam získal první vzdělání.	Po dalších studiích byl vysvěcen na kněze. Později se stal farářem v Praze u sv. Havla.	Odjel do Padovy, aby si prohloubil vzdělání a získal doktorát z církevního práva.	Arcibiskup Jan z Jenštejna jmenoval Jana svým generálním vikářem.
			
Podle legendy chtěl král Václav IV. od Jana vyzvědět zpovědní tajemství.	Král stále víc zasahoval do církevních záležitostí ve prospěch svých přátel.	Rozčílilo ho, že kvůli arcibiskupovi nemohl dosadit svého oblíbence do funkce opata v Kladrubech.	Jan Nepomucký a další tři arcibiskupovi věrní byli zajati a odvedeni na Hrad.
			
Arcibiskupovi Janu z Jenštejna se při zajetí podařilo uprchnout.	Král dal zajaté mučit, dokonce i sám se přidal. Litoval, že mezi zajatci není arcibiskup.	Tři zajatí podepsali, že o mučení nikomu nic neprozradí. Proto je král propustil.	
			
Jan však mučení podlehl. 20. března 1393 hodili jeho tělo do Vltavy.	Po měsíci bylo jeho tělo vyloveno a pohřbeno. Za tři roky ho pak přenesli do svatovítské katedrály.	Janovo svatořečení v r. 1729 se stalo velkou celonárodní slavností.	Sochy Jana Nepomuckého zdobí mosty mnoha měst a obcí.

37.
 Byl to největší babylonský král.
 Žil v 6. stol. před Kristem.
 Zmiňují se o něm proroci
 Jeremiáš, Ezechiel, Daniel.
 Podmanil si mnoho národů,
 mezi nimi i Judsko.
 V roce 586 dobyl Jeruzalém
 a zničil jeruzalémský chrám.
 Obyvatele odvedl
 jako zajatce do Babylonie.
 Mezi nimi byl i Daniel.
 Ten vyložil králi sen o soše:
 babylonská říše zanikne,
 Boží království však
 nebude zničeno navěky.

37.
 Byl to slavný učitel zákona,
 farizeus, člen velerady.
 Jeho žákem byl Šavel,
 pozdější sv. Pavel.
 Všichni lidé si ho vážili
 pro jeho moudrost a mírnost.
 Když apoštolové
 učili a kázali o Ježíši Kristu,
 přestože jim to židé
 zakázali,
 tento člověk se jich zastal:
 „Pochází-li toto dílo jen od lidí,
 rozpadne se samo,
 pochází-li od Boha,
 nepodaří se vám tyto lidi zničit.“

38.
 Je to perský král,
 který dobyl babylonskou říši.
 Dovolil Židům
 v babylonském zajetí,
 aby se vrátili do vlasti.
 Vydal dekret
 o znovuvybudování
 jeruzalémského chrámu.
 Navrátil posvátné nádoby,
 které uloupil Nabuchodonosor.
 Činy i jméno tohoto krále
 předpověděl prorok Izaiáš
 dříve, než se staly.
 Nazval ho Hospodinovým
 „pomazaným“ a „pastýřem“.

38.
 Byli to manželé.
 Píše se o nich
 ve Skutcích apoštolů.
 Museli opustit Řím,
 protože to nařídil
 císař Klaudius.
 Přišli do Korinta,
 kde se setkali
 s apoštolem Pavlem.
 Pavel u nich bydlel a pracoval –
 byli výrobci stanů.
 Později tito manželé
 pomáhali také Apollovi,
 který byl dobrým řečníkem
 a Pavlovým pokračovatelem.

POZNÁŠ POSTAVY
NOVÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
NOVÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
STARÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
STARÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
NOVÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
NOVÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

POZNÁŠ POSTAVY
STARÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

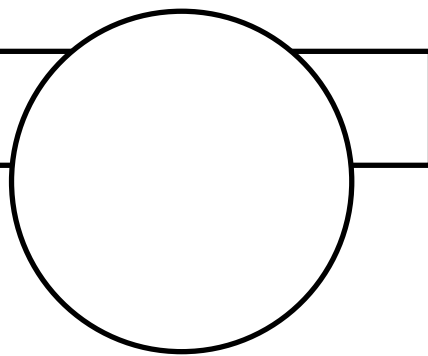
POZNÁŠ POSTAVY
STARÉHO ZÁKONA

KARTIČKY
PRO BYSTRÉ HLAVIČKY

Náměty k promluvám s využitím předmětů všedního dne

podle W. Hoffsümmerra

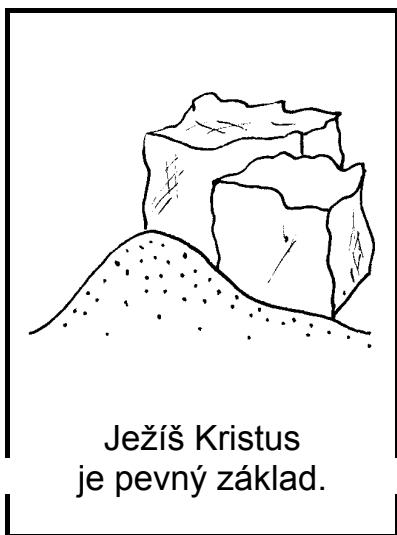

9. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Mt 7,21-27 (A)

Téma: Dům na skále

Předmět: Písek a skála

Krátká úvaha předem: Kdo by se spoléhal na prázdná slova, je jako stavitel, který staví na pohyblivém písku. Pravý věřící se rozhoduje stavět na skále, kterou je Kristus.

Námět k promluvě: K čemu se hodí písek? Děti z něj dělají bábovičky – ale ty moc nevydrží. Dává se do malty, do omítky, sype se jím chodník, aby lidé neuklouzli. Bývá v přesýpacích hodinách... Ale jako základy pro dům? Představte si, že bychom nasypali písek a na něm postavili dům. Asi by se brzy zřítíl. Každý stavitel ví, že když je půda písčitá, musí se nejdříve udělat zpevňující injektáže, aby podloží stavbu uneslo. Nejlepším základem pro dům je však pevná skála, která se nepohne a nesesune.

Pán Ježíš v dnešním evangeliu mluvil o domě na skále a domě na písku. Pamatujete si, co přirovnal k domu postavenému na písku? Člověka, který Boží slovo slyší, ale podle něho nejedná!

Zkusme si to představit trochu konkrétně. Třeba takto: je neděle, zvony zvoní, je čas jít do kostela. Nějaký chlapec – nazveme ho Honzík – to ví, a přece nejde. Nechce se mu. Nebo: maminka dala za úkol Markétce hlídat malého bratříčka. Markétka to ví, a přece, když pro ni přijde kamarádka, jde s ní ven, místo aby se věnovala své povinnosti. Nebo: Marek má dělat úkoly a pak jít nakoupit babičce. Svědomí mu říká: už je čas! On ten hlas slyší, ale nemůže se odtrhnout od počítače. Takových situací je spousta. A co teprve v životě dospělých! (Příklady obměnit podle místních poměrů a potřeby.)

Vidíme, že je potřeba nejen slyšet, nejen vědět, ale také jednat. Abychom k tomu měli sílu, musíme prosit Pána Ježíše, aby nám pomohl. A když se nám to někdy nepodaří, to nevadí. Zkoušejme to znovu a znovu. Pán Ježíš, jeho příklad a jeho přikázání je skálou, na které můžeme stavět. Pak bude náš dům – náš život – pevný. Budeme spokojeni my i ostatní kolem nás.

Úkol: Udělat nějaký dobrý skutek, ale ne proto, že jsme si to vymysleli, ale protože ho někdo potřebuje.

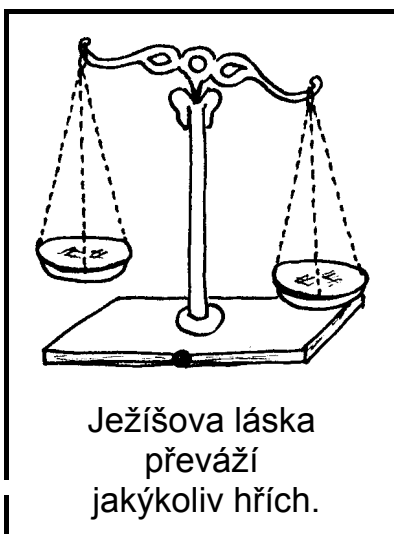
10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Mt 9,9-13 (A)

Téma: *Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky*

Předmět: *Váhy se dvěma miskami*

Krátká úvaha předem: Jediný skutek milosrdenství je víc než mnoho hříchů. Ježíšův postoj k hříšníkům charakterizuje postoj Boha, který je mnohdy jiný než postoj člověka, jenž se považuje za spravedlivého.

Námět k promluvě: Dnes se podíváme na předmět, který byl odedávna symbolem spravedlnosti: váhy. Na jednu stranu se dává závaží, na druhou věc, která se váží – třeba mouka, cukr apod. Aby nastala rovnováha, musí vážená látka svým množstvím odpovídat závaží, které je položeno na druhé misce.

Stejně tak si lidé představují spravedlnost: Jsi dobrý, budeš odměněn, jsi zlý, budeš potrestán, nic si nezasloužíš.

Jenže u Boha je všechno ještě trochu jinak. On sám říká: „Moje myšlení není myšlení vaše.“ Dnes jsme slyšeli v evangeliu, že Ježíš stoloval s celníky a hříšníky. Setkával se s těmi, kteří v očích „vážených“ farizeů „nevážili“ nic. Dokonce jednoho z celníků povolal, aby se stal jeho apoštolem. Když nad tím vším farizeové ohrnovali nos, řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ „Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky.“

Znamená to snad, že Bůh není spravedlivý? Vůbec ne. Jednou bude spravedlivě soudit všechny naše skutky. Ale znamená to, že u Boha má každý člověk velkou váhu, bez ohledu na to, jaký je. Bůh každého miluje a každého chce zachránit. Odsuzuje hřích, ale ne hříšníka. Všem hříšníkům, a to jsme my všichni, dává neustále příležitost k obrácení – dokud žijeme.

Co nám tedy mohou připomenout tyto váhy? Třeba to, že jakýkoliv hřích (položíme na misku lístek s nápisem hřích) převáží Boží láska (na druhou misku položíme malý dřevěný nebo kovový kříž). I když jsme hříšníci, Bůh nás může použít a proměnit.

Úkol: Obdarovat žebráka nebo si všimnout někoho, koho si možná nevážíme.

11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Mt 9,36-10,8 (A)

Téma: *Žeň je hojná, ale dělníků málo*

Předmět: *Dopisní obálka*

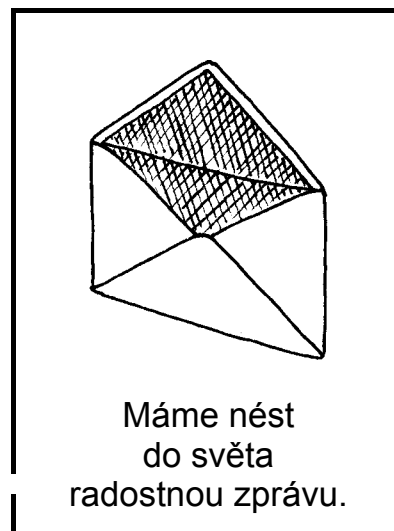
Krátká úvaha předem: Ježíšovi je líto zástupu – tehdy stejně jako dnes. Proto vybírá učedníky, obdarovává je a posílá ve prospěch zástupu.

Námět k promluvě: Kněz má dopisní obálku. Ptá se dětí, zda dostávají rády dopisy, jak asi potěší osamocенého člověka pěkný dopis od blízké osoby... Co je důležité, když přijde dopis nebo nějaká zpráva? Je to obálka? Ne – obálka může být prázdná, jako zde ta naše. Důležitý je obsah, o jakou zprávu jde. Může být radostná nebo bolestná, informující nebo něco vyžadující. Přesto, že obálka není to hlavní, je každopádně nezbytná. Bez ní by dopis nepřišel a mohlo by se stát, že osoba, která zprávu očekává, bude skleslá a bude se cítit opuštěná – jako ovce bez pastýře.

Něco podobného nám připomnělo dnešní evangelium. Pán Ježíš má pro všechny lidi radostnou zprávu o tom, že je Bůh má moc rád, že mu na každém záleží, že nikdo není sám. Ale potřebuje „obálku“, aby se ta zpráva dostala opravdu ke všem lidem. Víte, kdo je takovou obálkou? Každý z nás. My všichni, kteří jsme byli pokřtěni a uvěřili jsme v Pána Ježíše, máme nést do světa a předávat radostnou zprávu o Boží lásce. Ne slovy, ale především životem.

Takových „obálek“ – to znamená lidí, kteří by předávali radostnou zvěst – je však někdy málo. Bylo to už v době Pána Ježíše. Proto řekl: „Žeň je hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně!“

Úkol: Modlitba za kněze a za všechny lidi, aby našli své povolání a byli v něm vytrvalí.

12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Mt 10,26-33 (A)

Téma: *Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo*

Předmět: *Vlas*

Krátká úvaha předem: Ježíšovi učedníci nebudou nikdy bez problémů a v klidu. Ale mohou být beze strachu. Ne proto, že by byli vždy zázračně vyvedeni z nepříjemností, ale proto, že Ježíš je definitivní vítěz.

Námět k promluvě: Dneska uvidíme pozoruhodný předmět. Kněz děti trochu napíná. Pak vezme do dvou prstů připravený vlas a ptá se, jestli už něco vidí. Pravděpodobně ne, protože je to vlas. Děti budou muset přijít úplně blízko, aby ho objevily.

Představte si takový vlas. Kolik jich člověku vypadá, kolik jich má vlastně na hlavě? Je to různé, ale vědci spočítali, že u mladého člověka je to v průměru kolem 80 tisíc.

Co jsme slyšeli v dnešním evangeliu? Pán Ježíš řekl, že je potřeba statečně vyznat svou víru. Zdůraznil apoštolům, že se nemají ničeho bát kromě toho, co by nějak uškodilo jejich duši. Chtěl hodně zdůraznit, jak moc Bohu na lidech záleží, a proto použil dvě přirovnání: jedno se týkalo vřabců, druhé vlasů na hlavě. Řekl, že „Bůh má spočítány i vlasy na naší hlavě“. To vůbec neznamená, že by určoval, kdo bude mít hustou kštici a kdo

pleš! Správně to musíme chápat tak, že Bůh ví o všem, co se nás jakýmkoliv způsobem dotýká, že všechno, co dopouští, může být pro naše dobro, že mu můžeme věřit, protože nás má nesmírně rád.

Pán Ježíš také v dnešním evangeliu slíbil pomoc a odměnu těm, kdo se k němu statečně přiznají. Jak? Takové situace nemusíme obtížně hledat, stávají se velmi často. Člověk se může stát terčem posměchu třeba svých spolužáků proto, že se chová slušně podle svého svědomí a podle Božích přikázání. (Uvést konkrétní příklady podle situace dětí: např. že se někdo přes lákání spolužáků distancoval od kouření, chození za školu, prohlížení neslušných časopisů nebo

bavení se neslušnými vtipy; někdo se věrně účastnil mše svaté v neděli na prázdninovém táboře, odolal televizi v nevhodnou dobu, pomohl slabšímu atp.)

Tak se ještě jednou podívejme na tento nepatrný vlas a poděkujme v duchu Pánu Ježíši, že mu na nás tak záleží.

Úkol: Při česání si vzpomenout na dnešní evangelium a na to, že před Bohem mám velkou cenu.

13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ: Mt 10,37-42 (A)

Téma: *Kdo nebere svůj kříž, není mě hoden*

Předmět: *Hřebík*

Krátká úvaha předem: Následování Ježíše znamená neustálé opouštění. Zároveň však to znamená větší a větší svobodu pro Boží obdarování.

Námět k promluvě: Kněz „odhalí“ dnešní předmět: hřebík. K čemu slouží? Používá se při výrobě dřevěných věcí, kde je třeba spojit nějaké součásti, něco přitlouct, zatlouct apod. Hřebík je však ostrý a může být také nebezpečný. Kdybychom si ho třeba na staveništi píchli do nohy, bylo by to velmi bolestivé.

V době Pána Ježíše se hřebík používal ještě k jedné ukrutné věci: k ukřižování. Víme, že Ježíšovo tělo bylo na kříž přibito velkými hřeby. Ježíš zemřel, ale tím všechno neskončilo – on

také vstal z mrtvých. Po Ježíšově zmrtvýchvstání se apoštol Tomáš dotkl jeho ran... V jednom místě Písma svatého se také říká: „Jeho ranami jsme uzdraveni.“

Hřebík nám tedy dnes bude připomínat něco těžkého a možná i nepříjemného, zároveň nám ale může připomenout to, že Ježíš zvítězil nad smrtí a smrt neměla a nebude mít nikdy poslední slovo.

Co jsme slyšeli v dnešním evangelium? Pán Ježíš vybízel apoštoly a také nás, abychom se nebáli vzít na sebe svůj kříž. Nemusíme ho zvlášť vyhledávat, každý člověk nějaký kříž má, nelze se mu vyhnout. Může to být nemoc, nehoda, chudoba, neúspěch, selhání, zklamání, neschopnost... Pán Ježíš nás povzbuzuje, abychom vzali kříž tak jako on, protože pak se může stát požehnáním pro nás i pro druhé. Když snášíme trpělivě to, co nemůžeme změnit, dostaneme sílu a objevíme věci, kterých bychom si jinak nevšimli. Když snášíme utrpení nebo vlastní neschopnost, naučíme se lépe chápat druhé lidi a jejich omezení.

Úkol: V modlitbě poděkujme Pánu Ježíši, že nám dal příklad trpělivosti, a poprosíme o sílu přijímat kříže malé i velké.

Připravuje MaŠ

PŘÍLOHA

Milé katechetky, milí katecheté,

dovolte mi, abych byl pro tentokrát i „trochu úřední“ a seznámil vás se změnami, které nastaly. K 31. prosinci 2001 byl ze služby vedoucího Katechetického centra v Brně vyvázán P. Miroslav Šudoma. Důvod je nasnadě: má na starosti několik živých farností. Chtěl bych mu za sebe, za KC i za vás moc poděkovat za jeho práci na centru. Otec Miroslav s námi ale stále úzce spolupracuje, především v oblasti katechetického kurzu.

Dva měsíce zodpovídal za KC přímo generální vikář Mons. Jiří Mikulášek. A k 1. březnu byla novou vedoucí Katechetického centra jmenována Marie Špačková – právě jí už více než 10 let vděčíme za kvalitní Katechetický věstník. Přeji jí stálý dostatek kreativity a nápadů, vyprošuji Boží požehnání a radost. Zároveň hledáme nová řešení pro činnost KC, abychom vám, katechetkám a katechetům, mohli více rozšířit svou nabídku a dosavadní práci ještě zkvalitnit.

Ke změně dochází i na úrovni Národního katechetického centra při ČBK. Odešla RNDr. Helena Šťastná a 18. února se novým ředitelem stává P. Jiří Kaňa, zatím s ustanovením na dva roky.

Ježíš vzkříšený, živý uprostřed lidí! Proto Velikonoce, to je zvěst o radosti, nebo spíše o Radosti. No dobře, to se řekne: radost. Ale je radost na objednávku? Poslechněme si Henriho Nouwena:

Myslím, že radost je něčím mnohem víc než pouhou náladou. Nálada nás prostě jen popadne. Tu si sami nevolíme. Často se ocitáme v dobré nebo špatné náladě, aniž bychom věděli proč. Duchovní život je ovšem životem, který veškeré nálady přesahuje. Je to život, v němž si volíme radost, a nepřipouštíme, abychom se stávali obětmi pomíjivých pocitů štěstí nebo sklíčenosti.

Jsem přesvědčen, že si radost můžeme zvolit sami. Každým okamžikem se můžeme rozhodnout, zda určitou událost nebo osobu přijmeme s radostí, a nikoliv se smutkem. Jestli opravdu uvěříme, že Bůh je život a nic než život, pak není síly, která by nás byla s to dostat do neradostného království smrti. Volba radosti neznámá pouhou volbu radostných pocitů nebo snad uměle navozené atmosféry veselí. Ve skutečnosti znamená odhodlání proměnit vše, co se zrovna děje, v ten jediný krůček, jímž se přibližujeme k Bohu života. Na základě tohoto vědomí jsem se opět mohl rozhodnout pro radost.

Henri J. M. Nouwen – Našel jsem domov

To stojí za úvahu!

Váš P. Petr Nešpor

Milí přátelé,

dovolte, abych se i já připojila několika „úředními“ slůvky. Možná se ptáte, kdo je to ten P. Petr Nešpor, který nás v posledních několika číslech věstníku duchovně povzbuzuje a informuje o novinkách na centru. Aby toho představování nebylo málo, dovolím si Vám prozradit, že je to náš „referent pro pastorační“, tj. člověk na biskupství, který by měl v brněnské diecézi zastřešovat a koordinovat veškeré pastorační aktivity. Z toho vyplývá, že je mým přímým nadřízeným. Věřím, že budete mít příležitost seznámit se s ním osobně, třeba při diecézním setkání katechetů, které – jak doufám – bude na podzim.

Vaše Marie Špačková

DALŠÍ INFORMACE

➤ Formační setkání v Brně

Nejbližší setkání bude **ve čtvrtek (!) 25. dubna 2002 v 17 hodin** na Petrově č. 2.

Přednáší: **P. Jiří Kaňa.**

Téma: **Ekzeziologický rozměr katechetického úsilí aneb dosud neodkrytá tajemství katecheze**

Další setkání bude **21. května 2002 (úterý) v 17 hodin** v Brně na Petrově 2

Přednáší: **Mgr. Eva Čermáková.**

Téma: **Jaké jsou a jakého učitele potřebují dnešní děti (II. část, volné pokračování)**

Srdečně všechny zveme!

Uvítáme Vaše náměty na setkávání pro příští školní rok, a to jak co do obsahu, tak co do času (tzn. zda vám vyhovuje úterý, nebo zda by bylo dobré den změnit či různě střídat).

➤ Upozornění na vydávané tituly

V těchto dnech vychází nové vydání **Katechismu katolické církve** v šité verzi, která svou cenou **295 Kč** vychází vstříc potřebám nepříliš majetných zájemců. Vázaná verze stojí 490 Kč.

Stejným způsobem vycházejí **Dokumenty 2. vatikánského koncilu**, šitá verze za **270 Kč**, vázaná za **450 Kč**.

Uvedené publikace nabízí síť karmelitánských knihkupectví nebo zásilková služba na adrese: Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice, tel./fax: 0332-420 295, e-mail: zasilky@kna.cz.

➤ Exerciie pro katechety brněnské diecéze

Přihlašujte se do 31.5.2002 na adrese: Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno, tel. 05-4323 5030, kl. 227. Veškeré informace byly uvedeny minule a jsou také na www.biskupstvi.cz/kc.

➤ Kazety a CD z celostátního setkání katechetů pro ty, kteří si je objednali, jsou k dispozici na Katechetickém centru.

➤ Katechetický kurz

V příštím školním roce plánujeme opět otevřít katechetický kurz. Podrobnosti uvedeme příště.

